

VOJNE JE KONEC!

Predsednik Truman bo naznanil uradni konec vojne, ko bodo z Japonsko podpisali mirovne pogoje. General MacArthur je bil imenovan vrhovnim poveljnikom okupacije Japonske. Ves svet praznuje konec svetovne morije.

SLEDNJE POGOJE SO RALI JAPONCI VZETI

Slednji so pogoji, ki so jih zavezniki stavili Japoncem v "potsdamski deklaraciji":

Da vselej se mora odstraniti oblast in vpliv onih, ki so in zavedli japonski narod v ta svetovni konflikt. Mi no na tem, da bodo mir, varnost in pravica nemogoči, do bo pregan s sveta ves militarizem.

Dokler tak nov red ni vzpostavljen in dokler ne bo prepri- ga dokaza, da je japonska bojna sila razbita, morajo biti ne gotove točke Japonske, kakor jih bodo določili zavez.

Pogoji kairske deklaracije morajo biti izvedeni in Japon- obsegati samo otoke Honšu, Hokaido, Kyūšu, Šikoku in ne manjše otoke, kot jih določimo mi.

Ko bo japonska bojna sila popolnoma razorožena, se bo niti domov, kjer bo lahko vodila mirno in produktno

Nas namen nj zaslužiti japonskega naroda, ali ga uničiti, toda stroga kazen naj doseže vse vojne zločince, vklju- ki so izvajali krutost nad našimi ujetniki. Japonska mora odstraniti vse zapreke za demokratske tendence ja- naroda. Vladati mora svoboda govora, vere in misli, mora ustvariti obzir do osnovnih človeških pravic.

Japonska sme obdržati take industrije, ki so potrebne za omijio, toda ne takih, s katerimi bi se lahko oborožila za Končno bo Japonski dovoljeno, da se udeležuje svetovne

Okupacijske armade zaveznikov se bodo vzele z Japonske, tro se bodo dosegli ti nameni in ko se bo videlo, da je ja- narod pri volji živeti v miru pod odgovorno vlado.

Mi pozivljamo japonsko vlado, da razglasi brezpogojno se japonske bojne sile ter da primerno zagotovilo za tako japonska vsega tega ne stori, bo promptno in total- jana.

Od Avstrije ne bodo zahtevali odškodnine

London. — Ameriški pomožni državni tajnik Clayton je na konferenci UNRRA povedal, da Zed. države, Rusija in Anglija ne bodo zahtevale od Avstrije nobene vojne odškodnine. Namignil je, da se je to sklenilo še v Potsdamu.

Obenem je Clayton vprašal vlade združenih narodov za večje prispevke za reliefno orfanzaci- jo združenih narodov. Dozdaj so največ prispevale Zed. države in kongres bo bolj trd za nadaljne prispevke, kot je bil prvič.

PAPEŽ PIJ JE ŽE PRED 2 LETI VIDEL PRIHOD BOMBE

Rim. — Papež Pij XII. je že pred dvema letoma napovedal prihod atomske bombe. Na 21. februarja 1943 je govoril na ra- diu ob otvoritvi akademije zna- nosti sile vsemirja za uničenje človeštva.

Tisti govor dokazuje, da je papež vedel o atomski sili že ta- krat, čeprav ni mogel vedeti, da so v Ameriki že na taki bombi delali.

Lep dar za begunce

Za slovenske begunce so daro- vali farani sv. Cirila in Metoda v Lorainu, O. lepo vsoto \$95.00. Darovali so sledeči: Father Sla- je \$15, neimenovana \$13, po \$5: družina Perušek, družina Frank Paul; po \$2: Mrs. Erjavec, Ag- nes Zakrajšek, Vincent Poga- čnik, Mary Zehel, Peter Celik, John Bucher, Mrs. Longar; po \$1: Jos. Zgonc, Agnes Kompare, Mary Mlach, Jos. Skerjanc, Mi- chael Rutar, F. Mejak, Frances Jevec, F. Anzele, neimenovani \$35 — skupaj \$95.00. Iskrena hvala vsem skupaj v imenu slo- venskih revežev.

Pobiranje davkov

Okrajni blagajnik Boyle okra- ja Cuyahoga je te dni razposlal račune za zemljiške davke za drugo polovico 1944. Te davke zdaj že lahko plačate. Zadnji dan bo pa 10. septembra, ko jih boste še lahko plačali brez kazni.

Slike na vrtu

Nocoj bo predstava premi- kajočih slik na vrtu družine Mozič, 1140 E. 60. St. Slike bo kazal Mr. Grdina. Sosedje in prijatelji so prijazno vabljeni gledat zanimive slike.

Maša zadušnica

V četrtek ob 8:30 bo darova- na v cerkvi Marije Vnebovzete maša za pokojna John in Rose Beck.

Kupujte vojne bonde!

Tukaj je prilika, da se zaslužijo milijon

Poplarville, Miss. — Se- nator Bilbo je rekel, da bo v kongresu predlagal, da se razpiše nagrada en milijon dolarjev onemli, ki bi dobil Hitlerja v roke živega. Da- lje bi se oprostilo vojnega zločina vsako osebo, ki bi prijel Hitlerja. Senator je namreč trdno prepričan, da je Hitler še pri življenju in da se nekje skriva.

V industrijah jih bo 7 milijonov brez dela tje do božiča

Washington. — Vladni urad- niki prerokujejo, da bo do bo- žiča v Ameriki brez dela do 7- 000,000 oseb. To je neizbežno, pa naj stori industrija v tem oziru kar hoče, pravijo vladni ekonomisti.

Ampak, svariijo istočasno, to število se lahko dvigne drugo leto na 8 ali 9 milijonov, ako ne bo stopila vmes vlada in to preprečila.

(Leta 1932, ko je bila naj- večja depresija, jih je bilo brez dela 13,000,000.)

Vladni uradniki sodijo, da se bo začela brezposelnost manj- šati pozno 1946 ali zgodaj 1947. Toda števila ne more danes nihče vedeti.

Radost nad končano voj- no jih je ubila šest

Okinawa. — Najmanj šest vojakov je bilo ubitih, nad 30 pa ranjenih od padlih krogel, ko so vojaki praznovali konec voj- ne na Okinawi. Vojaki so stre- ljali vsevprek in spuščali rakete. Šele poveljnik je ustavil potem radia, ki je prepovedal strelja- nje radi lastne varnosti voja- kov.

Nadškof Spellman pri predsedniku

Washington. — Pri predse- dniku Trumanu se je zglasil newyorški nadškof Francis Spellman. Zglasil se je tam pred nameranim obiskom fronte na Pacifiku.

Devetnajsta obletnica

V četrtek ob 6:30 bo darova- na v cerkvi sv. Lovrenca maša za pokojno Helen Huth v spo- min 19. obletnice njene smrti.

Četrta obletnica

Na 16. avgusta bo minilo štiri leta, kar je umrl Matt Biličič iz Norwood Rd.

Gazolina bo dovolj za vsa vozila na cesti

W. T. Holliday, predsednik Standard Oil Co. je včeraj iz- javil, da petrolejska industri- ja ne bo imela nobenih težav priti iz vojne na civilno indus- trijo. Kar bo potreba bo samo producirati mesto gazolina za letala, gazolin za avtomobile, za kar se rabi iste stroje, samo drugo temperaturo. Za to bo potrebovala industrija samo en teden dni in dovolj bo gazolina za vse potrebe.

Toda med tem je pa v zalogi in na gazolinskih postajah do- volj gazolina za tisti teden za vse zahteve civilistov, kakor hi- tro bo vlada odpravila racioni- ranje.

Ameriški delavec bo izgubil 17 odstotkov pri bodočem zaslužku

Washington. — Delavski od- delek vlade je izračunal, da bo z zmago nad Japonci izgubil ameriški delavec najmanj 17% pri svoji mezdi. Tovarne, ki bo- do izgubile vojna naročila, bodo šle na 40 ur dela na teden brez overtime. Odprva vlijeno bo nočno delo, ki je plačalo več kot dne- vno delo.

Delavske organizacije bodo pritiskale na predsednika Tru- mana, da vzpričo tega dovoli zvišati mezno lestvico, da ne bo delavec toliko prizadet.

Včeraj smo odposlali zopet denar beguncem

Včeraj smo odposlali sloven- skim beguncem in izgnancem v Italijo precej veliko vsoto, nam- reč \$1000. To je že naša četr- ta pošiljka slovenskim revežem, ki so bili izgnani iz rojstne do- movine in se zdaj potikajo brez sredstev v tujini. Denarne pri- spevke zbiramo še naprej in apeliramo na dobro slovenska srca, da bi pomagali, kolikor kdo more.

Poroka

V četrtek 1. avgusta se bosta poročila v cerkvi sv. Vida ob de- setih Robert Blatnik, sin dobro poznane Mrs. Ane Blatnik iz 6304 St. Clair Ave. in Miss Molly Hočevar, hčerka prijazne družine Mrs. Mary Hočevar iz 1020 E. 64. St. Sorodniki in pri- jatelji so prijazno vabljeni k po- ročni maši. Novemu paru želi- mo vse najboljše v novem stanu.

Kushlan iz mesta

Odvetnik Leo Kushlan bo za par tednov odsoten iz mesta. Uradoval bo zopet na 1. sep- tembra.

Predsednik je proglasil dva dni narodnega pra- znovanja, danes in jutri. Zdaj se delajo z vso naglico priprave, da se kapitulacija Ja- poncev podpiše, nakar bo predsednik Tru- man uradno naznanil konec vojne.

Washington, 14. avgusta. — Nocoj je bila končana dru- ga svetovna vojna, ko so Japonci sprejeli pogoje za brezpo- gojno vdajo. Treba je še uradnih podpisov na listine od stra- ni Japoncev in zmagovalcev, nakar bo uradno proglašen konec vojne.

Predsednik Truman je nocoj ob sedmih naznanil, da se je sovražnik na Pacifiku podal in izjavil, da je pri volji spre- jeti pogoje zaveznikov. Predsednik je izjavil, da je Japons- ka, ki v vsej svoji zgodovini ni bila nikdar invadirana, spre- jela vse pogoje zaveznikov, ki so jih dali v Potsdamu.

Dalje je predsednik naznanil, da je bi imenovan general MacArthur vrhovnim poveljnikom, ki bo sprejel kapitulacijo od Japoncev.

Zavezniki so dovolili, da sme cesar Hirohito ostati na pre- stolu, toda imel ne bo nobene oblasti. Sprejemati bo moral uka- ze od generala MacArthurja.

Vse zavezniške bojne sile so dobile ukaz, da takoj prenehajo s streljanjem.

Zdaj je tudi določeno, da bodo rekrutirani za armado samo moški, ki so stari manj kot 26 let. Teh bo poklicanih v armado kakih 50,000 na mesec. Mr. Truman je izjavil, da bo odpuščenih v 12 do 18 mesecih do pet milijona in pol vojakov.

Takoj po sprejemu vesti, da je Japonska sprejela pogoje za- veznikov, je predsednik Truman odposlal japonski vladni ukaz, da ukaže takoj nehati s sovražnostmi. Dalje, da naj obvestijo gene- rala MacArthurja dan in uro, kdaj bodo japonski zastopniki lah- ko prišli k podpisu kapitulacije.

Radio iz Tokia je takoj obvestil vse garnizije, naj se podajo ter pripomnil, "da smo vojno izgubili, toda samo začasno."

Iz Tokia se tudi poroča, da je izvršil samomor vojni minister Anami, ki je bil vodja japonske vojaške klike.

Ameriški kongres, ki je na počitnicah, je dobil ukaz, da se snide zopet k zborovanju 5. septembra.

Iz vseh krajev dežele se poroča, da so ljudje kar ponoreli, ko so zaslišali po radiu glas, da je zdaj gotovo konec druge sve- tovine vojne. Mnogo praznovanja je ustavilo močno deževje sinoči.

Danes bodo zaprte vse trgovine, banke in uradi po deželi, toda jutri jih bo nekaj odprlo, vsaj grocerije in mesnice in sicer od 8 zjutraj do 1 popoldne.

SLOVENSKO DEKLE JE BILO SINOČI USTRELJENO PRI PRAZNOVANJU ZMAGE

Miss Frances Eržen, stara 19 Erženova je bila zadeta. let, stanujoča na 1213 Addison Rd., je bila sinoči navzoča v ožji družbi na 18612 Neff Rd., kjer so praznovali zmago. Nenadoma je nek Frank Stopar, star 50 let, začel streljati na svojo odtujeno ženo. Kropla je pa po nesreči zadela v hrbet Miss Eržen. Od- peljali so jo takoj v Emergency kliniko, kjer so jo pa proglasili že mrtvo.

Ko pravi policija se je Stopar utihotapil v hišo svoje žene, kjer je čakal nanjo, da je prišla do- lov. Ko se je prikazal pri zad- njih vratih, so vsi začeli bežati proti prednjim vratom in Sto- par je začel tedaj streljati in nji teden.

Na plošče so igrali

Na postaji WGAR igrajo zna- ni Range Riders in sicer dve harmoniki, banjo in bas. Igrajo pa Joe in Ernie Benedict, Len- nie Saunders in Frank Zajc. Njih lepe melodije je slišal za- stopnik Victor plošč ter fante povabil v New York, da napra- vijo nekaj plošč slovenskih me- lodij. To so tudi napravili zad- nji teden.

"AMERIŠKA DOMOVINA"

AMERICAN HOME
SLOVENIAN DAILY NEWSPAPER6117 St. Clair Ave. Cleveland 3, Ohio.
Published daily except Sundays and Holidays

NAROČNINA:

Za Ameriko in Kanado na leto \$5.50. Za Cleveland, po pošti, celo leto \$7.50.
Za Ameriko in Kanado, pol leta \$3.50. Za Cleveland, po pošti, pol leta \$4.00.
Za Ameriko in Kanado, četrt leta \$2.00. Za Cleveland, po pošti, četrt leta \$2.25.
Za Cleveland in Euclid, po raznašalcih: Celo leto \$6.50, pol leta \$3.50, četrt leta \$2.00.
Posamezna številka 3 cente

SUBSCRIPTION RATES:

United States and Canada, \$6.50 per year. Cleveland, by mail, \$7.50 per year.
U. S. and Canada, \$3.50 for 6 months. Cleveland, by mail, \$4.00 for 6 months.
U. S. and Canada, \$2.00 for 3 months. Cleveland, by mail, \$2.25 for 3 months.
Cleveland and Euclid by Carrier, \$6.50 per year; \$3.50 for 6 months.
\$2.00 for 3 months.
Single copies 3 cents.

Entered as second-class matter January 5th, 1909, at the Post Office at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3rd, 1879.

83

No. 189 Wed., Aug. 15, 1945

O levičarstvu

Pisali smo že o angleških volitvah, ki so jih zelo razvpili kot znak, da baje gre svet na levo. Vse socialistične stranke so pozdravile zmago angleške delavske stranke kot obrat na levo. Zlasti pa so vsi komunistični sopotniki prepričani, da se tudi na Angleškem pripravljajo tla za tako pot na levo kot si jo zamišlja totalitarni komunizem po ruskem vzorcu. Zato se nam zdi, da je potrebna ob tej besedi: levičarstvo, polna jasnost. V kalnem pravilu, da se lahko ribe love. Nasprotniki žele takih kalnih voda v javnem življenju, da delajo lažje propagando za svoje zmotne ideje. Za nas pa je prvo jasnost in polna resnica.

Zadnjih sto let modernega sveta se bje borba med skrajnim individualizmom in pretiranim socializmom. Individualizem je poudarjal preveč pravice posameznika, znanstveniki, ki pišejo o človeški družbi pravijo, da je pretirani individualizem razbil človeško družbo. Njegov začetek na političnem polju je v francoski revoluciji, na gospodarskem polju pa je prišel do izraza v gospodarskem liberalizmu. Ta pretirani individualizem je pripeljal tudi do modernega kapitalizma. Proti temu poudarjanju človekove osebe pa se je začelo pretirano poudarjanje pomena človeške družbe. Tudi ta poudarek je šel predaleč. Prišlo je do raznih socialističnih teorij, ki vidijo samo družbo in njene koristi.

To sta dva ekstrema, dve skrajnosti, ki sta obe zmoti. Resnica je v sredi. Treba je varovati človekove osebnostne pravice, a ne tako, da bi s tem družbo razbijali. Treba je dati celoti, človeški družbi, kar je potrebno za skupno življenje ljudi, toda ta družba ne sme uničevati človeške svobode in naravnih pravic posameznika. Modrost državnika je, da najdejo to pravo srednjo mero za vsako dobo.

V tej borbi med starim individualizmom in liberalizmom na eni strani in socializmom na drugi strani mnogi imenujejo vse levičarsko, kar je proti kapitalističnemu redu. Vse se jim zdi, da vodi k drugi skrajnosti, to je k socializmu.

Mi se zavedamo, da je liberalizem in z njim združeni kapitalizem napačen. Zato je na njem zgrajena družba slaba. Zadnja in sedanja vojska dokazuje, koliko je gnilega v sedanji družbi. Le opazujete strašno sebičnost in divje sovraštvo. Zato je borba za boljše družbo ne samo upravičena, ampak naravnost potrebna. Zato velike papeške okrožnice pozivajo na delo za tako boljše družbo. Zato zahtevajo globokih socialnih reform, ki bodo dale človeški družbi novo lice. Zato so tudi katoličani ustanavljali ljudske stranke, ki naj bi v javnosti zastopale misel globokih reform in ki naj bi se borile za novo protikapitalistično ureditev države. Nasprotniki s kapitalistične strani in prav tako s socialistične so jih proglasili za "klerikalne." Ne eni ne drugi nasprotniki niso marali tiste zlate sredine, v kateri vedno najdete resnico življenja.

Če je tedaj kdo za spremembo sedanje slabe družbe in zahteva ostrega boja proti izrodu kapitalizma, še ni nikak levičar v socialističnem smislu. Če pa bi kdo šel tako daleč, da bi hotel na primer, da je družba vse, posameznik pa samo kot mravljinček, ki se peha za svoje mravljišče, potem je seveda v zmoti, ker zanika človeške osebnostne pravice. Tak je socialističen levičar.

Ako gledamo v tej luči angleške volitve, nikakor ne sledi, da je šel angleški narod tako daleč, da bi bil to premišljen korak k pretiranemu socializmu.

Govori se na Angleškem sedaj o socializaciji ali nacionalizaciji nekaterih gospodarskih ustanov. Zlasti poudarjajo, da morajo postati prometna sredstva kot so železnice, državne. Dalje hočejo podpirati premovalnike in nekaj težke industrije. To se pravi podpirali bi tiste stvari, ki so itak v rokah velikih kartelov in kjer posamezni podjetnik nima navadno nobene besede. Stvarno se ne bi mnogo spremenilo. Osebnostna svoboda posameznika je s tem komaj kaj prizadeta. V mnogih evropskih državah so na primer železnice že sedaj v državnih rokah. Taki socializaciji ne nasprotuje noben nauk papeških okrožnic in to še ni nikak socializem. Tudi ne govore na Angleškem o nasilnem odvzemu, ampak o odkupu. Treba je seveda velike državniške močdrosti, da zna najti pravo mero. Treba je seveda tudi veliko demokratičnega duha, da vladajoča stranka ne napravi iz teh podjetij svojih strankarskih podružnic. Če bi se hotela z njih pomočjo držati na vladi, bi bil to nevaren korak proti totalitarizmu. Zato je za vsako socializacijo treba prave demokracije, kjer zna in more ljudstvo spoditi z vlade tiste, ki bi hoteli delno socializacijo zlorabiti v strankarske namene. Zato je tudi v papeških okrožnicah toliko poudarka naravno pravi demokraciji.

Včasih se sliši, kakor da bi bili med katoličani dvojni ljudje. Eni za socialne reforme, drugi proti njim. Nasprotni listi celo radi govore "levičarskih katoličanih," da bi lažje napadali druge, ki da so jim nekaki "reakcionarji." Bodimo si na jasnem. Vsak katoličan, ki posluša papeške okrožnice, je za globoke socialne reforme v človeški družbi. Če to imenujete levičarstvo, potem tudi nas lahko proglasite za levičarje ali levičarske katoličane. Boj za ljudske pravice, za pravice malega človeka, je nekaj naravnega za onega, ki se urzi krščanskih nauk o enakopravnosti vseh ljudi.

Rekli smo, da je pri ureditvi človeške družbe treba najti zlato sredino med pravicami posameznika in družbe. Zato smatramo to govorjenje o levičarstvu in desničarstvu med katoličani za nekaj, kar je zelo — odveč.

Kakor odklanjamo kapitalistični individualizem, tako pa smo — to znova poudarimo — proti tistemu pretiranemu socializmu, ki je ustvaril ruski komunizem. Tam je družba, država vse. Ta socializem so z vso odločnostjo obsodile papeške okrožnice. Take vrste socializem postavlja državo za nekakega boga ter ji daje pravice, ki ji po naravi ne gredo. Te vrste levičarstvo seveda z vso odločnostjo odklanjamo.

Mnogi pa danes pod levičarstvom razumejo tudi boj proti vsaki veri in proti obveznostim, ki jih naložajo človeku božje in naravne postavbe. Tak levičar je na primer Adamičev junak Kidrič, sedaj predsednik slovenske komunistične vlade. O njem beremo, da bi storil za svojo komunistično stvar vse — torej tudi zločin. Tako levičarstvo seveda prav tako odklanjamo. Odklanjamo pa seveda tudi vse take junake pri korakih v vodstvu v človeški družbi. Kajti reklo bi se izročiti vodstvo družbe v roke-zločincem.

Tam v starem kraju je žalibog danes na vrhu take vrste levičarstvo. Poročilo za poročilo govori o umorih, nasiljih, krivicah. Vse v imenu neke nove družbe, zgrajene na človeških kosteh. Zato odklanjamo tako "novo" družbo, zato ne verjamemo, da mora iz nje zrasti kaj dobrega, ker še vedno velja: Slabo drevo rodi slab sad.

Odpri srce, odpri roke. . .

Te dni je temu koloniarju prišel pred oči kratek pastirski list škofa Rožmana, ki ga je izdal nekje na Koroškem na svoje vernike v izgnanstvu. Upam, da bo kje tiskan ta pastirski list, da ga ameriški slovenski katoličani sami preberejo in si ob njem osvežijo svojo versko zavest.

Meni se je zdel posebno ganljiv tisti odstavek, kjer škof spodbuja izgnance, naj velikodušno vzamejo nase tudi one žrtve, ki jim prihajajo iz NERAZUMEVANJA drugih. To se pravi, da mnogi ljudje nočejo ali ne morejo razumeti, zakaj je toliko tisočev vernih Slovencev danes v izgnanstvu. Radi tega, ker izgnanci tolikokrat naletijo na tako NERAZUMEVANJE, se seveda njihovo trpljenje le še povečuje.

Sploh nima škof Rožman v svojem kratkem listu na verne niti ene žal besede, niti enega očitka na naslov svojih in svojega vernega ljudstva preganjancev, ampak samo tolaži in spodbuja k voljnemu prenašanju silnih žrtev, ki jih prinaša s seboj izgnanstvo.

Človek nehoti pomisliti na to, koliko se bo trpljenje teh nesrečnikov še povečalo, ko bodo zvedeli — ako namreč še ne vedo — da je takega NERAZUMEVANJA za njihov žalostni položaj zvrhano mero tudi tu med nami, njihovimi ameriški rojaki. Tudi tu je dosti takih, ki ne morejo razumeti, dosti več pa celo takih, ki NOČEJO razumeti, zakaj so se ti ljudje umaknili komunistom čez mejo.

In ker nočejo ali ne morejo razumeti tega, obkledajo te siromake z vsemi mogočimi nelepimi priimki, da bi jim pa kako pomagali, ali vsaj skušali pomagati v njihovi silni stiski, to takim seveda ne pride na misel. Nasprotno, ako kdo kaj zine o pomoči tem izgnancem, tudi on zapade očitkom in priimkom, ki so podobni onim, ki lete na izgnance same. Kar bodo izgnanci najtežje verjeli in kar jih bo najbolj bolelo, je pač to, da celo njihovi verni rojaki, vsaj mnogi, v tej deželi nimajo zanje ne sočutja, ne lepe besede, najmanj pa volje za kako pomoč.

Žal, prežal, da moramo mi tudi že sedaj slišati iz ust nekaterih takih, o katerih bi to najmanj pričakovali, da so ti izgnanci pač prejeli, "kar so v svoji omejenosti iskali." Z drugo besedo: Prav se jim godi! In nam, ki se potegujemo za te nesrečnike, pravijo, da smo nespametni in celo "fašisti," ker si upamo reči kako usmiljeno besedo za te svoje rojake. Tako moramo tudi mi z njimi vred prenašati žrtve, ki prihajajo iz NERAZUMEVANJA.

Človek bi zapisal ostre besede na naslov teh, ki nočejo ali ne morejo RAZUMETI, čeravno so posebej kvalificirani za to, da bi MORALI razumeti. Toda misel mi uhaja na list škofa Rožmana, ki spodbuja zgolj k prenašanju žrtev, nič pa ne nagovarja k povračanju hudega s hudim.

Dajmo se torej tudi mi poučiti besedam škofa Rožmana, pa pustimo one, ki ne RAZUMEJO resničnega položaja naših rojakov v izgnanstvu. Pustimo jih, naj se zaganjajo vanje, naj gromadijo nanje še več nesreče kot jo je že nad njimi, pa pojdimo na delo ZA POMOČ rojakom v izgnanstvu. Saj Bog dobro ve za vse njihove in naše žrtve, le verjemite, da bo ob svojem času vse poravnal.

POMOČ je nujno potrebna. Žal, ni je tako lahko nuditi, kakor se lahko zapiše, toda brez vsega upanja pa tudi ni. Kadar je človek v takih stiskah kot so ti ubogi ljudje, je v veliko oporo tudi najmanjša drobtina, ki mu pride od kakke odprte roke.

Nobenega dvoma ne more biti, da imajo naši izgnanci tu med nami klub vsemu dosti prijateljev, ki z njimi čutijo in so pripravljeni tudi pomagati, samo da bi vedeli, kako in s čim. Te je treba ORGANIZIRATI za pomoč in jim pokazati, kako naj gredo na delo. Potem pa naj oni, ki ne RAZUMEJO, rečejo ali naredijo, kar hočejo, čemu bi nas njihove marnje odvrčale od naših DOBRIH DEL?

List "Ameriška Domovina" je že pred nekaj meseci apeliral na naročnike, naj se usmiliijo onih izgnancev, ki so bili v Rimu in drugod po Italiji še pred Titovim zavzetjem Slovenije. Nekaj se je tudi res nabralo, kakor veste, in je bilo poslano tja. Prejeli so in se lepo zahvalili. Toda to je bila komaj kapljica v morje — in to že takrat, ko še nismo nič vedeli o novih valovih izgnancev iz naše stare domovine. Sedaj vemo o tem dovolj, saj nam izgnanci sami sporočajo in beremo o njih žalostni usodi skoraj vsak dan.

Obenem s poročili izpod njihovega peresa prihajajo tudi njihove prošnje. Kdo bi mogel zapreti srce, kdo bi mogel stisniti roke, ko bere in razmišlja o njihovih stiskah? Moral bi i-meti v prvih kamen namesto srca.

Res so že mnogi popraševali, zakaj je Ameriška Domovina nekako prenehala zbirati in zakaj se ni dvignil še kak drug glas, ki bi se slišal še dalje kot se sliši glas Ameriške Domovine — kak glas, ki bi bil pozval vse tukajšnje katoliške Slovence za pomoč kolikor mogoče VSEM rojakom v izgnanstvu.

Vidi se, da še utripajo med nami VELIKA SRCA!

Zdaj čujemo, da se je zavzela za to zadevo nedavno ustanovljena LIGA KATOLIŠKIH SLOVENCEV v Ameriki. Čujemo, da že razpošilja pozive v vso katoliško javnost, in sicer potom časopisov in drugače, da bi se vendar vsaj nekaj storilo za te naše rojake in sovornike. Na to novico človek ne more reči drugega ko: Hvala Bogu!

Ta kolonar nikakor ni poklican, da poseže vmes na svojo roko in priporoča kaj drugega kot bo priporočala LIGA KATOLIŠKIH SLOVENCEV. Če sam od sebe kaj zapiše in če je v ta namen celo dal spremeniti naslov svoji koloni, je to samo zato, da z vso iskrenostjo pozdravi korak LIGE in ji da po svoji možnosti primerno moralno oporo. O, da bi mogel kaj več ko samo to!

Rev. Lenart Bogolin OFM je tudi vojaški "chaplain" v tej vojni kakor znani Father Baznik. Te dni je na dopustu pri svojih starših v Chicagu, pa se je ustavil tudi v Clevelandu. V službi je bil na Nemškem. Z velikim zanimanjem ga je vse poslušalo, ko je pripovedoval, da se je tudi njemu nekaj takega zgodilo kot že vemo o Fatru Bazniku. Tudi on je zelo želel iti pogledat v Ljubljano in drugam v Slovenijo, ki mu je že precej dobro znana od prej. Imel je vse urejeno od strani ameriških oblasti, celo aeroplan je imel pripravljen za skok tja dol. Toda jugoslovanske oblasti so mu kratkomalo odrekale dovoljnejše ni mu vzele vse upanje, da bi ga kdaj dobil.

Kdor tako skriva svoje početje, kot ga skrivajo sedanje jugoslovanske in slovenske "oblasti," o tem bi lahko slutili, kako gospodari, pa čeprav bi ne vedeli nič drugega kot ta prečudni strah pred obiski iz zunanjega sveta. . . No, vseeno nam ni neznan, kaj se godi za "kitajskim zidom" komunistične zaprtije v Jugoslaviji. Pa kljub temu ne morejo najti naši rojaki-izgnanci RAZUMEVANJA, kakršno jim po vsej pravici gre. . .

Ker ste mnogi že vajeni, da pošiljate svoje prispevke za izgnance na "Ameriško Domovino," lahko še nadalje tako ravnate, če vam je tako bolj na roko. Gotovo bo prejemke še nadalje objavljala in jih pošiljala na blaginjska SLOVENSKE LIGE, ki ga ne samo po imenu, ampak najbrž tudi po obrazu vsi poznate. To je Mr. Jože Zalar v Jolietu. Ker je prav, zelo prav, če se napravi več zbirališč, da bo šla stvar boljše od rok — in ker je temu koloniarju Ameriška Domovina nekako najbližja — in ker je že zbirala, zato naj vam bo to zbirališče na tem mestu posebej priporočeno. Pa kar nič NE ODLAŠAJTE! Nastati bi morala prava pravcata tekma med raznimi zbirališči, kje se bo največ nabralo in tudi najhitreje!

Lahko se že kar sedaj ve, da bodo vsi razni taki, ki NE RAZUMEJO in bodo dejali: TITO JE OZNANIL POMOLOSTITEV — torej naj se izgnanci vrnejo domov! . . . Potem jim ne bo treba pomoči. . .

Da, Tito je objavil pomolostitev — potem ko je največ "pomolostitvenih" že na varnem — na drugem svetu. . . In ti izgnanci so dovolj preiskusili besede partizanov, da ne bodo tej "pomolostitvi" kar tako verjeli. Rajši se bodo izpostavili vsem krutostim tujine, kakor da bi se prostovoljno vrnili. Ali naj jih kdo — razen onih, ki nočejo RAZUMETI — obsoja? Morda jih bodo zavezniške oblasti na podlagi objavljene pomolostitve prisilile, da se vrnejo?

Ko so prišli Suštarjev oče na Šentpetersko cesto, so postali tu za trenutek in niso vedeli, ali bi jo udarili na levo proti Mesarskemu mostu, ali na desno proti frančiškanski cerkvi. Torej: kam drži na levo cesti, kam drži na desno pot? Mikalo jih je na levo, kjer je stala onkraj Mesarskega mostu znana Činkoleva go-

Toda znan nam je razglas angleškega generala Aleksandra iz prvih dni junija, ki pravi, da NIKOGAR NE BODO SILILI DOMOV, AKO SAM NOČE.

Težko je reči spričo žalostnih skušenj, koliko se je zanešti na besedo Angležev. . . Toda niso samo Slovenci v tujini, ki se ne žele vrniti pod komuniste v domovino, tudi drugih narodnosti je polno po raznih krajih Evrope, ki enako pravijo. Gotovo ne bodo mogli vseh teh nesrečnikov prisiliti, da se vrnejo. Brez dvoma jih bo mnogo ostalo po svetu in bodo vsaj nekaj časa potrebovali pomoči.

Vse narodnosti so na delu v Ameriki za pomoč takim izgnancem — ali naj Slovenci res POZABIMO na svoje? Da ne bomo pozabili, za to se je zavzela SLOVENSKA LIGA in za to se boste zavzeli vsi, ki berete te besede in boste brali poziv LIGE.

Bog vam že naprej povrni!

Kaj pravite? V starem kraju se ne sme zdaj tiskati nobena katoliška tiskovina. Niti ne kaki molitveniki. Celotito smo zvedeli, da so stare molitvenike pobrali po knjigarnah in jih poslali v papirnico, da se predelajo spet v prazen papir. . .

Ali je verjetno, da bodo mogli ameriški Slovenci pošiljati tja kaj svojega KATOLIŠKEGA tiska? Kdo naj to verjame?

Ako tedaj kak katoliški list tu med nami razglaša, da ima odprto pot v stari kraj — pri tem nekaj ni prav. Namreč s takim listom nekaj ni prav. Takoj se vidi, da je tak list pripravljen svoje katoličanstvo prikrojiti tako, da bi mu komunisti tam ne zabranili vstopa v Slovenijo.

Ali ni stvar sumljiva? Kaj pravite?

Iskrena zahvala

Vsem spoštovanim prijateljem in znancem, ki ste se v tako velikem številu udeležili praznovanja moje 25 letnice v Villa Angela — prirska zahvala! Enako tudi za vsa lepa darila, kar je bilo v resnici zelo nepričakovano in presenečenje zame.

Žal mi je, da radi vojnih razmer niste bili vsi boljše postreženi.

Oprosite mi, da ne pošljem zasebnih priznanj, kar bi bilo sicer pravilno, pa žal, da mi je nemogoče. Mesto mladostne čistolosti me je obšla starostna omejenost. Čutim, da ne bom več skupno obhajali 50 letnice mojega poslovanja v Villa Angela. Upam pa in želim, da se enkrat vsi skupaj snidemo za večni "jubilej" v nebesih.

Z odličnim spoštovanjem, Mary Smrekar.

Ure bodo pomaknjene zopet nazaj

Washington. — Čim bo vojna z Japonci končana in ko se kongres snide k zasedanju bo določil, da gremo zopet nazaj na predvojni čas. V kongresu nimajo itak nič radi hitrejši vojni čas, narod pa še manj.

stilna, kjer se je deljani najboljše življenji je bilo pa tudi pravdanskega v pošlerja do Činkolevopot za človeka, ki in očetu bi se polprav nič ne upiralo. Ako bi pa zavilproti frančiškanskotudi ne zabredil smer, ker tam blizdaj slavnega gostilnvolku, ali kakor soBajsen bolfu." Tjapa navadno rebuloštajne pripravno "Sakrlinč," so rda pri sebi ter se p ušesom, kjer se do bre in pametne m bi šel najprej, da zmučil?"

"Na levo, na levo!" jim je zašepetal. Ali en glas iz notranj kole je pravkar "soj." "Pamet, pamet, pomaganje drug je vedno prava bolfu imajo danes ve klobase. Šetina je napravljen, kakot mo on."

"Pa pojdimo sen bolfu," so od ale da je bom pa pozneje ti. Tadv Činkolu, bo že potu, brata lo." Pa so krenili ma dven peterski cesti in so kmalu šli pred frančiškantela. "Z kjer je ljubljanskodobi lj kjer je za naše člober. Got na muza branila ali ne pr Prešernovemu Fr

Oče so se že m naravnost čez trje vedno kjer jim je tako vana. Vendi la k sebi tista v kup pis pri vohu v Wolfo bil zap se njih pogled to Gasper golobov, ki so se dala je stopicali in pobležala žal drobitv in znoju sje, in gos ljejo do cerkvenal. Del živalice so se šlo; potri i četv strašno dopne težave. č niso mogli odve, ko ga "Fajn rižot bi to vnega in n nili oče, ki so im tolažila. prto srce za dobro hodiše z To, da so naš je, in on je davo ogledovali so nasmeh lo v oči dvema milila Jeri postopačema, ki im vred ir da bi radi potegm. Ob tej je zunanost raze France s kmetov. Takolje bi jezil mu in ga vprašal Jerice si je "Kaj pa delate ter je nage "Golobe štejem dal zaleti; ško odrežejo, da al, ker je da Meniševci niso erica, si te da bi jih ljublj n ne ženi vlekle za nos. Meni je

"Aha!" zavpiklo ob jokr "Zdaj vas pa ima za Francet sva uradnika iz kratko zav paziva, da se po polnjujejo. Ali imetje; s da je v Ljubljaz njega prepovedano štati njega "Ni hudir!" se dobrodu "Ja, ja, to je negov prij od vsakega golo je z nj presteje, je treb ez starce. je na svet šteli? Če pove dline kvišku in če plačate ta pride člo prej, kada

"Saj me ne bo mladeniča slili prefrigani govoriyo: "Kom kakor pri sem prišel." "Dobro, torej kronc, pa ste opo jeta stroga "ure" je govo Oče brez pom in te bodo r po "boto" in o kakaj nočes, pačema devet kro krat preštejeta, panova mat ta, naj v bodoče ko je pri po ljubljansk n naj sam, no odideta. Oče pa gledajo rečeve dela, zadovoljno smelj razgov ozro okrog, če j ene se jim povedo naglas: opeharil, kroti l v ha. Če bi vidva sem jih bil nast dvajset. O, ne, pa pa že ne boste ljub ce, če kaj vem."

KRALJICA DAGMAR

ZGODOVINSKI ROMAN

To je križ, katerega služabnikov Boga, katerega častiš ti, katerega nauk si prišel učiti med tukajšnje ljudstvo... Bil je najkrajšnji dan meseca junija. Po naših deželah so praznovali na predvečer kres. Vi praznujete na ta dan praznik Janeza Krstnika. Ta cerkev je bila sezidana njemu na čast. Sem je prišlo polno vaših duhovnov, še več nemških grofov, med temi so bili tudi nekateri našinci, ki so omadeževali svojo čast. Prepevali so "Gloria," "Credo" ... Godba je igrala, bobni so peli, kadila polna cerkev, na duhovnikih zlata in srebra, ki je bilo vse pobrano nam, da so se vsled bleška solzile oči ... Toda ko so pričeli "Te deum," se je naenkrat razleglo okrog oglušujoče vpitje, proti svetilišču so se zgrinjali ljudje z vseh strani, z najrazličnejšim orožjem v roki, in ko je minula ura, je bilo svetilišče podobno ognjenemu griču, in izmed onih, ki so peli Te deum, ni ostala živa duša. To je bil najslajnejši "kres" izmed vseh, ki so se slavili v tem kraju! — Ali hočeš še dalje ostati tukaj?"

Oče Dobrogost se je zagledal v tla, kakor bi na tlaku, ki ga je bilo videti še tu in tam, gledal res srage krvi ... In zopet so se mu skalile oči in na mizlo kamenje je kapala solza za solzo ...

"Tu so zmagali večnoživeči bogovi, in jaz sem prišel tudi p opomoč, vztrajnost in konečno zmago! In tebe je privedel semkaj bes, da postaneš malo dušen ... Če ti je drago življenje, se nam ne vtičaj v delo, na katerega izvršenju je ležeče vse naše!"

Oče Dobrogost še vedno ni odgovoril.

"Poslušaj me, v teh krajih ne opraviš nič, če ti je ljubo življenje, ti svetujem vnovič, vrni se v svojo domovino, kateri moreš koristiti več kakor nam ... Mi poskrbimo že sami zase ... A dobro se spominjam, kako sta mi ravno ti in ona deklica storila mogoč vstop v grad mejnega grofa ..."

"Ali si pozabil poslednje besede svojega starejšega rojaka?"

"Da bi jih ne bil nikdar slišal! — Vsled dolgega zapora mu je obolela tudi pamet!"

"Vi ste tako trdi glav!"

"Če bi ne bili, bi bili že davno poginili!"

Zvok, s katerim je izražal starejši mož svoje odgovore, je zvenel vedno strupeneje in strupeneje.

"Vem, da ljubiš ta kraj bolj kakor svoje življenje, prepričan sem, da ti je ljudstvo v tem kraju prirastlo k srcu, le jedne misli se oprosti, prosim te za vse na svetu, da bi vas mogli vaši bogovi ohraniti ... Kakor hitro se vzdigne v tvoji domovini križ, takoj zgine preteza, pod katero vas stiskajo od vseh strani ..."

"Misliš?"

To vprašanje je starejši mož zasikal.

"Trdim!"

"In če bi nas bili še vedno lačni, naj bi plapolal nad našimi glavami tudi prapor s križem?"

"Potem se spoji z vami češka zemlja, na pomoč vam pride Poljsko ..."

"Dobri, prostodušni mož. — Enkrat sem ti že rekel: pri vas je križ, in imate-li pod njim mir? — Na Poljskem je križ; je-li tam mir? — Če li se zgo-

dilo tako, kakor praviš ti!"

"Le poslušaj, pusti si povedati in pritrdiš mi! — Kake bi bile moči, katere bi združeni postavili proti našim sovražnikom. — Kakšno bi bilo morje, če bi se spojile vse — vse reke!"

Kakih trideset korakov pred razvalino se je začel naenkrat zategnjen zvižg, katerega je starejši mož ponovil.

"Bes te je prignal semkaj! — Ne vem, če ti ohranim življenje! — Skrij se med tem za te kamenite stebre in zatisni si ušesa, da ne slišiš niti besedice, in če bi jo vendar slišal, moraš molčati bolj nego grob!"

Staremu možu se je glas čudno tresel. Tudi njemu samemu bi se morebiti ne godilo dobro, če bi ga zasačili v pogovoru z latincem ... Med starešinami bi takoj izgubil zaupanje, in zaupanja, ki je izgubljeno, ni več mogoče najti.

Za nekoliko trenutkov se je pojavilo na razvalinah kakih deset postav v dolgih, starodavnih nošah. Plamen je že skoro ugaševal in le motno obsvitljeval obličja prihajajočih. Toda kolikor je bilo mogoče razločiti, so bili to sami stari obrazi, vsak s celo vrsto globokih vrask, z očesi pa kakor bliski, ko je nebo za poletnih noči odprto neprenehoma.

"Lončina!"

"Gotšalk!"

Po teh besedah, ki so jih med seboj izrekli, so si podali s skritim starem roke in se z njim poljubili v lica.

Govorili so tiho, da ni bilo mogoče razločiti niti besedice. Vnovič so naložili na žrjavico drv, in plamen, ki je takoj vzplapolal, je osvetlil celo skupino z najjasnejšim leskom ...

Najstarejši je držal v rokah nekaj kip, bil je zgotovljen brezdvomno iz čistega zlata; pri njegovem svitu so se oslep-

ljevale oči. Može so ga pritisnili drug za drugim na ustnice in ga gorko poljubili.

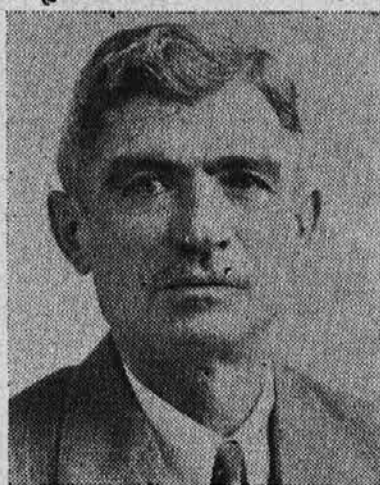
Videti je bilo, da se dogovarjajo o neki stvari in si prisegajo večno zvestobo.

"In zopet se ti bo klanjal ves slovanski rod, iz razvalin vstanejo tvoja svetišča, ožarjena bodo z najsvetlejšim leskom, povsodi se vnovič razlegnejo spevi: večni bogovi, usmilite se nas, večni spasi, pomilujte nas ... Dajte v naših zemljah mir in življenje nam in potomcem ... In naša domovina vstane k prejšnji svobodi, poginili bodo devetorogavi zmaj, ki je hujškal brata na brata, ki nas je delil ..."

Nad glavami mož je nekaj zašumelo, vsi so se ozrli kvišku in na ramenu vsakega izmed njih je obsedel sokol iz vrste rarov.

"Bogovi so z nami!"

"In naše delo se posreči!"

V BLAG SPOMIN

DEVETE OBLETNICE SMRTI NAŠEGA BLAGOPOKOJNEGA IN NEZABNEGA OČETA

JOHN BECK

ki je v Bogu vdan zavedno preminil dne 15. avgusta, 1936.

Dragi in ljubljani oče. Ob tužni obletnici klečimo ob Tvojem grobu in ob grobu naše prežgane mame in Tvoje ljubljene soproge ter Vama močno žalostno kličemo: Mir Vama bodi na božji njeni!

Žalujoci:

OTROCI.

Cleveland, O., 15. avgusta, 1945.

V BLAG SPOMIN

TRETJE OBLETNICE SMRTI NEPOZABNEGA SOPROGA IN OČETA

Anton Anžlovar

ki nas je za vedno zapustil dne 15. avgusta 1942.

Dragi soprog in oče, globoko potrtega srca se spominjamo trenutka, ko smo se morali ločiti od Tebe in izročiti Tvoje telo v naročje matere zemlje.

Ni Te več v naši družbi, toda Tvoj duh, spomin na Te, bo živel v naših srcih, dokler ne pridemo tudi mi za Teboj.

Tri leta že poteklo je, kar trupo Tvoje že trohni, zdaj lepše sence tam Ti sije, in lepša zarja v večnosti.

Srce, ki za nas je vedno bilo, našlo zaslužen večni je pokoj, počivaj v miru blaga duša, in prosil ljubega Boga za nas.

V grobu tihem sladko spiš.

v kraju večnega mira, ljubli soprog in dragi oče, večna luč naj sveti ti.

Žalujoci Tvoji:

SOPROGA in OTROCI.

Cleveland, O., 15. avgusta 1945.

"To noč, ko se obrne solnce!"

Nato so se zopet poljubili, stisnili si roke, kar najtopleje so mogli, in zapustili razvalino.

Ptiči so krožili nad njihovimi glavami.

Le jeden sokol se ni ganil, od tod; ves čas je ostal na star-

čevem ramenu ter kimal z rjavkasto glavo, kakor bi pritrjeval vsemu, kar se je ravno kar tukaj govorilo.

"Si slišal?"

"Samo videl!"

"In kaj praviš?"

"Bog pomagaj!"

"Mi skoro tudi tako! — To-

da še tretjič ti rečem: ne stavi

se nam na pot, sicer pogineš. In tvoja smrt bi ne koristila niti tebi, niti križu, ampak nam!"

"Vam najmanj; veruj mi."

Oče Dobrogost je zapustil razvaline in slišal za seboj:

"Glej, da se več ne snideva, —

Če si naletel nekoč pri meni na

slabe trenutke, sem zdaj zopet

oni stari, nepriznani, kdor ne umira in rodil ..."

Z ustnic služabnikov prišlo samo besedica:

Nato se je odzval blizu čukov glas.

(Dalje prihodno)

1889

1945

Naznanilo in Zahvala

V bridki žalosti globoko potrta naznanjamo vsem soročnikom, prijateljem in znancem prežalostno da je nemila smrt posegla v našo družino in nam odvzela našega preljubljenega in nikdar pozabljenega prga in očeta

Joseph Zgajnar

(GANOR)

ki ga je po dolgi bolezni Bog poklical k sebi in je spreviden s svetimi zakramenti zatisnil svoje trudne za vedno zaspal dne 8. julija 1945 v starosti 56 let. Doma je bil iz Grdodal, fara Sodražica. Po opravi sveti maši v cerkvi Brezmadežnega Spočetja je bil dne 12. julija 1945 položen k večnemu počitku na pokopališču.

V dolžnost si štejemo, da se tem potom prisrčno lepo zahvaljujemo duhovščini iz fare Brezmadežnega Spočetja, E. 41 St. in Superior Ave., za opravljene cerkvene pogrebne obrede in za ganljiv tolažilni govor v cerkvi. Ravno tako Rev. Moran in Rev. Kenny, ki sta prišla pokojnega pokropiti in molit ob krsti.

Prisrčno se želimo zahvaliti vsem, ki ste ga obiskovali v njegovi bolezni, in vsem, ki ste bili nam v pomoč in tolažbo ter nam na en način ali drugi kaj dobrega storili v teh žalostnih dnevih. Obenem se tudi iskreno zahvaljujemo vsem, ki so prišli pokojnega pokropiti, se poslovili od njega ter se udeležili pogrebne svete maše in ga spremili do groba.

Našo zahvalo naj sprejmejo številni darovalci krznih vencev, ki so okrasili krsto v blag spomin pokojnega in sicer: Mr. in Mrs. Anton Glavic, Bonna Ave., Mr. in Mrs. Rudolph Gnidovec in družina, Mr. in Mrs. Louis Ganner, Mr. in Mrs. Edward Seaman, Mr. in Mrs. Jacob Mencin, Mr. in Mrs. Frank Mencin, Mr. in Mrs. Anton Mencin in družina, Mr. in Mrs. Elmer Sindelar, Mr. in Mrs. Walter Zielke in družina, Mr. in Mrs. Anton Kramer, Mr. in Mrs. Frank Kramer, Cpl. in Mrs. A. Sinare, Mr. in Mrs. John Mencin in družina, West Park, Mrs. Rose Zupancic in družina, Edna Ave., Mr. in Mrs. Louis Leustig, Mr. in Mrs. Frank Wiher, Mr. Tomasek in družina, Mr. in Mrs. John Pintar, Mr. in Mrs. Frank Spelic in družina, Mr. in Mrs. Frank Clements, Mr. in Mrs. John Jeric in družina, Mr. in Mrs. Alex Yanulis, Mr. Robert Sterrett, Mr. in Mrs. Nelson Sterrett, Mr. in Mrs. Albin Zack, Skenzick Cafe, Carniola Tent 1288 T. M., Wellman Bronze and Aluminum Co., Fellow employees of the Wellman Bronze, Superior Plant, Boys of Wellman Bronze Pattern Shop, Construction, Engineering and Toll Dept. of the Bell Telephone, Local No. 430 A. F. of L.

Prisrčna zahvala naj velja tudi vsem, ki so v tako obilnem številu darovali za svete maše, ki se bodo brale za mirni počitek blage duše, in sicer: Mr. in Mrs. Anton Glavic, Bonna Ave., Mr. in Mrs. Jacob Mencin, Mr. in Mrs. Frank Mencin, Mr. in Mrs. Elmer Sindelar, Mr. in Mrs. Walter Zielke in družina, Mr. in Mrs. Al Merhar, Mr. in Mrs. Anton Gainer Sr., Mr. in Mrs. Anton Gainer Jr., Mrs. Mlakar, Calcutta Ave., Mrs. Julia Zdravje, Nicholas Ave., Mrs. Rose Zupancic, Edna Ave., Mr. in Mrs. Joseph Zupancic, E. 74 St., Mr. in Mrs. Martin Boldan Sr., Thames Ave., Mrs. Julia Kren, Mr. in Mrs. John Robeda, Miss Kay Tomasek, Mr. in Mrs. J. Osmanski, Miss Betty Bouhal, Mr. in Mrs. Mike Laurich, Mr. Frank Triller, Mr.

Preljubljeni in nikdar pozabljeni soprog in oče, bridka žalost nam teži srce, ker si se že ločil od nas. Te je poklical in moral si zapustiti svoje drage. Tolaži nas le misel, da si rešen trpljenja in v globoki nad Tvojo veliko izgubo pošiljamo prošnje k Bogu, da naj Ti podeli večni mir v zasluženem počitku in luč naj Ti sveti.

Žalujoci ostali:

MARY ZGAJNAR (GANOR), soproga
MO.M.M. 1-c JOSEPH W. in C.MO.M.M. ALBERT F., sinova
Zapuša tudi žalujoče sestre CAROLINE GLAVICH, HERMINA GNIDOVEC in MILDRED SEAMAN ter žalujočega brata LOUIS GANNER

V stari domovini pa zapuša žalujočo sestro ROSE in številno soročnikov tukaj in v domovini
Cleveland, Ohio, 15. avgusta 1945.

in Mrs. P. Polacinski, Mr. in Mrs. Frank Zusta, Mr. in Mrs. J. Vidmar, Diese Ave., Mr. in Mrs. J. Boncha in družina, Mr. Leo Leslie, St. Clair, Mr. B. Sindelar, Harvard Ave., Mr. in Mrs. Harvard Ave., Mr. in Mrs. Seracinski in družina, Mr. in Mrs. Sepira, Luther Ave., Mr. in Mrs. Verber Ave., Mr. Frank Clements, Mrs. Antonia, Mr. in Mrs. J. Golich, E. 61 St., Miss Mary Spok, Bonna Ave., Mr. Joseph Levstik, E. 76 St., Mr. Primosic, E. 66 St., Mrs. Jevnik, E. 61 St., Mrs. Oblak, E. 60 St., Mr. in Mrs. John Ubic, E. 61 St., Mrs. Zabukovic, E. 67 St., Mr. in Mrs. J. Longa Ave., Mr. in Mrs. J. Petric, E. 74 St., Mr. Tomc, Dibble Ave., Mr. in Mrs. J. Simončić, Cafe, Mrs. M. Sodec, E. 168 St., Mrs. Steblaj, St., Mrs. Mary Nosan, E. 177 St., Mr. in Mrs. Turk, Hecker Ave., Mr. in Mrs. Frank Corn, St., Mr. in Mrs. A. Tomasic, E. 61 St., Mrs. U. U. bec, E. 61 St., Mrs. Agnes Gredenc, E. 128 St., in Mrs. A. Novak, School Ave., Mrs. K. Erzen, Ave., Mr. in Mrs. J. Germ, Arcade Ave., Mr. Prijatelj, E. 68 St., Mrs. Jenny Lavrich, Edna, Mr. in Mrs. J. Milnar, E. 43 St., Mr. Grabfeld, Station, E. 49 St., Miss Vicki Kmet, St. Clair, Mr. in Mrs. C. Wierseh, E. 43 St., Miss A. Kuc, Melvilla Rd., Mr. in Mrs. W. Byrns in družina, St., Mrs. Miclos, Mr. in Mrs. A. Pausche in družina.

Enako se želimo prisrčno zahvaliti vsem, ki so dali brezplačno svoje avtomobile na razpolago za pogreb in sicer: Mr. Frank Mencin, Mr. Elmer Sindelar, Mr. Walter Zielke, Mr. Peter Tomasek, Mary Leustig, Mr. A. Pausche, Mr. John Petric, Ernest Boehnlien, Mr. John Penko, Mr. Robert Sterrett, Mr. Frank McMaster, Drivers from Wellman Bronze.

Ravno tako tudi lepa hvala vsem, ki so izražali sožalje s poslanimi telegrami, pismi in karticami.

Nadalje naj sprejmejo našo iskreno zahvalo ni društva Carniola Tent št. 1288 T. M. za udar pri zadnjem sprevodu, posebno pa nosilcem krste, ki so ga spremili do groba in položili k večnemu počitku. Ravno tako Mr. John Tavčarju za poslovično vor na grobu in za hitro izplačilo smrtnine.

Prav prisrčna zahvala naj bo izrečena pravnemu zavodu Jos. Zele in Sinovi za vso vsestransko prijazno postrežbo in za lepo urejeno in izvršno vodstvo pogreba.

Slučajno, če smo katero ime pomotoma prosimo, da nam oprostite, ker se želimo vsem prisrčneje zahvaliti.